

по мѣстата си, а смѣнитѣ се губѣха по часове, догде се върнатѣ отъ преднитѣ постове. Трѣбваше да се води двойна борба. Едната срещу зимната стихия, а друга срещу неприятеля, който се бѣше засилилъ и проявяваше намѣрение да премине въ настѣпление, за да осигури владението на височинитѣ.

Следъ голѣмитѣ боеве по Моравската долина и Скопие, сърбитѣ разбраха, че ще трѣбва да напушатъ своята земя и почнаха общото си отстъпление. За тѣхъ имаше два пѣтя. Колкото единиятъ бѣше далеченъ, опасенъ и непознатъ, толкова другиятъ бѣше кратъкъ, познатъ и на пръвъ погледъ лесенъ, предъ видъ слабитѣ наши части, които го препрѣчваха. Първиятъ пѣтъ бѣше Призренъ—Албания, а вториятъ Скопие—Солунъ.

Цѣлиятъ периодъ отъ боеве отъ началото на войната до 25 ноемврий бѣше периодъ на усилията на неприятеля да пробие фронта ни и поеме ржката на съглашенскитѣ войски, които бѣха напѣплали по Вардарската долина. Всичкитѣ му усилия, обаче, останаха безрезультатни. Наистина, имаше дни, когато фронтътъ ни бѣше на изпитание, обаче полковетѣ, които изнесоха тежкитѣ боеве при Кукувица, Вели-глава, Хайдушка-църква, Хогуще, Доморовци и Гиляни, дадоха на сръбското главно командуване да разбере, че отъ Шаръ до Власина-планина бѣше вече хвърлена несъкрушимата желѣзна верига отъ български юнаци и скѣсването ѝ не бѣше възможно. Не оставаше нищо друго на сърбитѣ, освенъ да се проточатъ край този могъщъ шпалиръ къмъ Призренъ и Дяково, и презъ неприветливитѣ албински усои да търсятъ прибѣжище изъ чужди земи.

Дългиятъ керванъ на отстъпващитѣ войски и изплашени бѣжанци се застрашаваше да бѣде плененъ задъ Шаръ-планина. За тази цель частитѣ, които действаха около шосето Качаникъ—Феризово и пазѣха превала на планината къмъ Призренското поле, проявяваха отчаяни усилия да забавятъ напредването на нашия лѣвъ флангъ.

За 11. п. полкъ боеветѣ бѣха почнали още на 13 октомврий. Съгласно заповѣдта по полка, назначаваше се 2-а дружина авангардъ, първа, заедно съ 1 картеченъ взводъ и 1 батарея—въ главни сили, а 3-а дружина—общъ бригаденъ резервъ. 4-а дружина действуваше въ свръзка съ 24. п. полкъ въ дѣсно отъ главнитѣ сили на 11. п. полкъ и имаше за обектъ с. Бѣлограцъ.

Къмъ 8¹/₂ часа преди пладне първа дружина бѣше разгнната въ боенъ редъ и ротитѣ почнаха да се изкачватъ по височинитѣ Въртомни — Пали-воденица.

Подъ честата артилерийска и пушечна стрелба, по стрѣмни и непроходими горски пѣтеки, челнитѣ взводове се приближиха почти незабелязано на 100 крачки до неприятелскитѣ окопи.

Следъ малка почивка, като се приближиха и поддръжкитѣ, преднитѣ части се хвърлиха „на ножъ“, отхвърлиха